

Arrest

nr. 65 109 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 februari 2009 en heeft zich op 28 december 2010 een vijfde keer vluchteling verklaard.

1.2. Het dossier van verzoeker werd op 28 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 maart 2011.

1.3. Op 15 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Laghman, maar verhuisde op jonge leeftijd naar Kabul. Nadat u het zevende schooljaar had afgerond, heeft u in Kabul een winkel in naaimachines opgestart. Zo'n elf jaar geleden werden uw ouders vermoord. Uw vader werkte op dat moment voor het communistische regime. Hij en uw moeder werden om het leven gebracht door uw oom, K.(...), die tot een mudjaheddin-groep behoort. Hij wilde zich zo wreken op de dood van enkele mudjaheddin-strijders in Hairatan (in het noorden van Afghanistan) die uw vader op zijn geweten zou hebben. Sindsdien verbleef u bij uw oma (de moeder van uw vader) in Kabul. Ergens in 2005 (of 1384 volgens de Afghaanse kalender) keerde u voor enkele dagen terug naar Laghman, waar u uw neef ging bezoeken. De tweede nacht werd u ontvoerd door enkele gewapende mannen die tot de taliban behoorden. Zij namen u mee naar een onbekende plaats. Ze contacteerden uw oom K.(...) en zegden hem dat zijn neef was gegijzeld en dat ze u zouden vermoorden. Uw oom vertelde aan de taliban dat hij u niet wilde helpen en dat hij u zelf zou willen doden, omwille van de eerdere activiteiten van uw vader. Omdat de taliban begrepen dat ze geen geld zouden krijgen van uw oom, vroegen ze u om met hen samen te werken, hetgeen u niet wilde. Uiteindelijk werd u vrijgelaten nadat een imam uit uw dorp voor u bemiddelde. U verkocht vervolgens uw gronden aan deze imam en keerde terug naar Kabul. U kende geen problemen en hoorde enkele jaren niets meer van uw oom, tot een week voor uw vertrek uit Afghanistan enkele agenten naar uw huis kwamen. U vernam dat uw oom u bij de overheid had beschuldigd van banden met de taliban, op basis van het telefonisch contact in 2005 en omwille van uw kennis van het Arabisch. De agenten eisten dat u met hen zou meegaan. Uw oma raadde u dit af, omdat zij dacht dat uw oom nu met u zou afrekenen en u niet meer terug zou keren. U kon vluchten via de achterdeur. U dook onder in een hotel, van waar u uw vlucht naar België regelde.

Op 3 februari 2009 heeft u Afghanistan verlaten en op 16 februari 2009 heeft u een eerste asielaanvraag ingediend. Op 29 januari 2010 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 15 april 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Uw daaropvolgende asielaanvragen van 29 juni 2010, 2 augustus 2010 en 26 augustus 2010 werden niet door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging genomen.

Op 28 december 2010 verklaarde u zich voor een vijfde keer vluchteling.

Ter ondersteuning van uw vijfde asielaanvraag legt u partijkaart en een tewerkstellingskaart van uw vader neer, drie eigendomsaktes, een verklaring, een brief van het ministerie van handel en industrie, een oproepingsbrief, een brief en lijst van CAW de Terp en de 'UNHCR eligibility guidelines' van 17 december 2010 neer.

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en omdat er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat u zich bij terugkeer kan vestigen in de stad Kabul, een regio die niet beschouwd wordt als gebukt gaand onder een gewapend conflict met een reëel risico voor burgers op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld. Als nieuwe elementen in uw vijfde asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan in uw asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen de initiële beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielmotieven door het Commissariaat-generaal niet ombuigen. De eigendomsaktes van de winkel in Kabul, de oproepingsbrief en de brief van het ministerie van handel en industrie kunnen slechts als bewijs gelden voor uw verblijf en economische activiteiten in Kabul, waaraan niet getwijfeld wordt. Uw uitspraak dat uw oom u door middel van de twee brieven tracht te lokaliseren, wordt allerminst door de inhoud of vorm van de brieven gestaafd, waardoor uw uitspraak het niveau van ongefundeerde beweringen niet overstijgt (CGVS p.2). De partijkaart van uw vader werd reeds in overweging genomen tijdens uw eerste asielaanvraag en kan bijgevolg niet weerhouden worden als nieuw element in uw vijfde asielaanvraag. De eigendomsakte op naam van uw vader kan op zich evenmin van uw asielmotieven getuigen. Wat betreft de tewerkstellingskaart van uw vader moet het minstens eigenaardig genoemd worden dat de kaart de hoofding van het regime draagt dat al twee jaar voor de vermelde uitgiftedatum van het document aan zijn einde kwam. U beweert conform de hoofding en het logo op de kaart dat ze uitgegeven werd onder het regime van de laatste communistische president Najieb. Voor de ermee in tegenspraak zijnde uitgiftedatum kan u geen afdoende verklaring bieden (CGVS p.2). Dit roept uiteraard ernstige twijfels op aangaande de authenticiteit van dit stuk. Wat betreft de neergelegde verklaring van de ouderen van uw dorp moet erop gewezen worden dat er vraagtekens kunnen geplaatst bij het incident waarvan sprake. Zo is het erg eigenaardig dat de Taliban u zo'n vijf jaar nadat u Laghman verliet nog steeds actief zou zoeken. Vooral indien men in rekening

neemt dat, zo blijkt uit uw verklaringen, u moeilijk een persoon van groot belang kan worden genoemd voor deze partij (CGVS p.3,4). Ook aan de authenticiteit van dit stuk moet bijgevolg getwijfeld worden. De documenten van CAW De Terp en het UNHCR rapport brengen geen nieuwe elementen aan voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Het louter verwijzen naar en neerleggen van algemene rapporten volstaat geenszins om de geuite twijfel over uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Afghanistan weg te nemen. Zowel door bovenstaande opmerkingen als door de vaststelling dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en in de wetenschap dat er in Afghanistan wijdverspreide corruptie en de bloeiende handel in Afgaanse documenten bestaan, wordt de waarde van de neergelegde documenten ondermijnd.

De twijfel die bij uw eerste asielaanvraag geformuleerd werd aangaande de geloofwaardigheid van uw asielmotieven heeft u door het voorleggen van bovenstaande documenten niet kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert treft u aan in het administratief dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan de door hem bijgebrachte documenten, die volgens verzoeker nochtans zijn relaas op afdoende wijze ondersteunen. Verzoeker stelt twijfels te hebben aan de redelijkheid en de zorgvuldigheid die aan de dag is gelegd waar de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaring van de ouderen van zijn dorp, gericht aan het politiecommissariaat van de provincie Laghman en waarin zij hun beklag doen aangaande gewapende antiregeringstroepen die nog steeds op zoek zijn naar verzoeker, louter stelt dat er *‘vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het incident waarvan sprake’*. Verzoeker meent met dit document nochtans tegemoet te zijn gekomen aan zijn plicht als asielzoeker om in de mate van het mogelijke stavingstukken voor te brengen die zijn asielse relaas kunnen aantonen. Hij is dan ook van oordeel dat dit stuk minstens als begin van bewijs van zijn problemen in Afghanistan moet worden aangenomen. Voorts is hij de mening toegedaan dat de authenticiteit van het stuk niet zonder meer in twijfel kan worden getrokken wanneer geen onderzoek naar de echtheid is gedaan. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich te beperken tot een ongefundeerde verklaring dat er in Afghanistan corruptie en handel in Afghaanse documenten bestaat en er derhalve aan de authenticiteit mag worden getwijfeld, quod non. Hij besluit dat er in de bestreden beslissing dan ook geen afdoende redenen naar voor worden gebracht die toelaten te twijfelen aan de echtheid van de door hem neergelegde documenten, die zijn verklaringen in eerdere asielaanvragen overigens geheel ondersteunen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er verkeerdelijk vanuit gaat dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict vermits het duidelijk is dat tijdens diverse veiligheidsincidenten in Kabul burgerslachtoffers zijn gevallen onder de Afghaanse bevolking en zelfs de gewelddadige criminaliteit als neveneffect van het gewapend conflict is toegenomen. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat er in de hoofdstad Kabul ‘slechts’ sprake zou zijn van “asymmetrische aanvallen” en geen “open combat” wordt gevoerd en dat er een afname van het geweld in de stad waar te nemen is. Om zijn betoog kracht bij te zetten verwijst verzoeker naar een aantal internetartikelen waaruit blijkt dat, niettegenstaande de in Kabul gepleegde aanslagen meestal buitenlandse en/of regeringsgebonden personen betreft, niet kan worden ontkend dat hierbij meer dan op regelmatige basis burgerslachtoffers vallen. Tevens verwijst hij naar het meest recente rapport van ‘*The Afghanistan NGO Safety Office (ANSO)*’, waarin volgens verzoeker met betrekking tot Kabul wordt gesteld dat er in de periode van 16 tot 30 april 2011 maar liefst 35 gewapende veiligheidsincidenten gerapporteerd werden en bovendien tijdens deze periode een stijging van de gewelddadige criminaliteit werd vastgesteld. Volgens verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden dat de situatie in Kabul voor hem voldoende veilig is. Het is immers niet omdat de gewone burgers niet onmiddellijk geïmponeerd worden dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten en het is niet ondenkbaar dat hijzelf hiervan het slachtoffer zal worden. Minstens is de dreiging voor hem reëel, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven en omdat er redelijkerwijs vanuit kan worden gegaan dat hij zich bij een terugkeer kan vestigen in de stad Kabul, een regio die niet beschouwd wordt als gebukt gaand onder een gewapend conflict met een reëel risico voor burgers op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld, (ii) de thans door hem neergelegde documenten de initiële beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven niet kunnen ombuigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico

bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.1. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen, hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt de Raad vast dat in 's Raads arrest nr. 41 621 van 15 april 2010 reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de dood van zijn ouders, ook zijn verklaringen omtrent de omstandigheden waarin zijn ouders zouden zijn vermoord uitermate vaag zijn en hij verder amper uitleg kan geven over de carrière van zijn vader, terwijl nochtans de activiteiten van zijn vader volgens verzoeker aan de basis zouden liggen van de vete tussen zijn vader en zijn oom, en uiteindelijk zouden hebben geleid tot de dood van zijn ouders en tevens de oorzaak zouden zijn van zijn persoonlijke problemen met zijn oom, problemen welke verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding vormen zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent grondiger zou hebben geïnformeerd en dat hij dienaangaande duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen; en verzoekers verklaring dat hij op het moment van de feiten te jong zou zijn geweest niet als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard voor het vastgestelde gebrek aan kennis betreffende essentiële elementen in zijn vluchtelingsaanvraag, (ii) verzoeker ook met betrekking tot zijn voorgehouden ontvoering vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt, (iii) hij ook wat betreft zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, met name het feit dat zijn oom hem naar het leven zou staan en hij door zijn oom valselijk zou zijn beschuldigd banden te hebben met de Taliban, geenszins kan overtuigen en (iv) de door hem in de loop van de procedure bijgebrachte documenten, met name de lidkaart van zijn vader, de enveloppe waarin deze werd opgestuurd, twee eigendomsaktes en een medisch attest van een operatie in België, geen afbreuk doen aan bovenstaande overwegingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een vijfde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake, ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bijbrengt die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

Immers, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, kunnen de eigendomsaktes van de winkel in Kabul, de oproepingsbrief en de brief van het ministerie van handel en industrie slechts als bewijs gelden voor zijn verblijf en economische activiteiten in Kabul, waaraan niet getwijfeld wordt; wordt zijn uitspraak dat zijn oom hem door middel van de twee brieven tracht te lokaliseren allerminst door de inhoud of vorm van de brieven gestaafd waardoor zijn uitspraak het niveau van ongefundeerde beweringen niet overstijgt; werd de partijlidkaart van zijn vader reeds in overweging genomen tijdens zijn eerste asielaanvraag zodat deze niet kan weerhouden worden als nieuw element in de vijfde asielaanvraag; kan de eigendomsakte op naam van zijn vader op zich evenmin van zijn asielmotieven getuigen; rijzen ernstige twijfels aangaande de authenticiteit van de tewerkstellingskaart van zijn vader aangezien de kaart de hoofding van het regime draagt dat al twee jaar voor de vermelde uitgiftedatum

van het document aan zijn einde kwam; moet tevens getwijfeld worden aan de authenticiteit van de neergelegde verklaring van de ouderen van zijn dorp; en brengen de documenten van CAW De Terp en het UNHCR rapport geen nieuwe elementen aan voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker kritiek uit op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de verklaring van de ouderen van zijn dorp, wijst de Raad erop dat uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt toegelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot dit schrijven van oordeel is dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het incident waarvan sprake. Immers, de commissaris-generaal acht het weinig waarschijnlijk dat verzoeker, die zelf verklaarde dat hij moeilijk een persoon van groot belang voor de Taliban kan worden genoemd, vijf jaar nadat hij Laghman verliet nog door de Taliban zou worden gezocht. Verzoekers kritiek in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag. Voorts blijkt verzoeker er ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Zo kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer nu het uitermate bevreemdend overkomt dat de ouderen een schrijven gericht aan het politiebureau van Laghman in twee exemplaren zouden opstellen *“omdat een kopie hier niet aanvaardt wordt”* en dat de imam vervolgens spontaan een exemplaar aan verzoeker zou overmaken (gehoor CGVS, p. 3.), los van de vraag hoe deze imam wist hoe en waar hij verzoeker kon bereiken. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat het document in kwestie een gesolliciteerd stuk betreft en werd opgesteld specifiek ter adstructie van verzoekers vijfde asielaanvraag. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, kan aan voornoemd document geen objectieve bewijswaarde worden toegekend dat alsnog verzoekers voorgehouden problemen in Afghanistan aantonen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de informatie betreffende het gegeven dat er in Afghanistan corruptie en handel in Afghaanse documenten bestaat, werd toegevoegd aan het administratief dossier en in de bestreden beslissing naar deze informatie wordt verwezen. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk volhouden dat het standpunt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter zake niet gefundeerd zou zijn. Verzoeker brengt overigens evenmin enig concreet element bij waaruit kan blijken dat genoemde informatie niet correct zou zijn.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.5. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het document *“Subject Related Briefing*

Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul van 17 augustus 2010, laatst geüpdate op 20 januari 2011, concludeert dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. Er komen weliswaar “asymmetrische aanvallen” voor doch wordt geen “open combat” gevoerd. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen, gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Voorts blijkt uit vornoemde informatie dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Raad benadrukt dat om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet worden geformuleerd. Uit de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie kan niet worden afgeleid dat er in Kabul “willekeurig geweld” is, noch dat het om “oorlogsgeweld” gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot ‘protacted armed confrontation’ zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een ‘non-international armed conflict’ van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Uit het in het verzoekschrift aangehaalde citaat en artikelen waarnaar wordt verwezen blijkt niet dat Kabul-stad geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Derhalve toont verzoeker niet aan dat het geweld in Kabul-stad een “reëel risico op ernstige schade” voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de conclusies en de analyses door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn of dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. Zo kan zijn argumentatie als zou er een toename zijn van het aantal veiligheidsincidenten in Kabul, niet worden bijgetreden. Vooreerst merkt de Raad op dat het rapport waaruit verzoeker citeert (*The ANSO Report 16-30 April 2011*) en waarin wordt gesteld dat er in totaal 35 veiligheidsincidenten hebben plaatsgehad, waarvan er slechts 3 worden toegeschreven aan antiregeringselementen betrekking heeft op de provincie Kabul. Met betrekking tot de criminaliteit kan uit het door verzoeker geciteerde rapport op geen enkele manier blijken dat er een toename van de criminaliteit in Kabul-stad kan worden waargenomen. Het door verzoeker gehanteerde rapport kan aldus de bevindingen aangaande de veiligheidstoestand in Kabul-stad zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet ontkrachten, temeer deze informatie in het CEDOCA-rapport steunt op een veelheid van bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, zoals blijkt uit de inleiding van de “*Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*”. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en verzoeker toont dit evenmin aan.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS